

PROLÓGUS

Az Álom

A szél úgy nyöszörgött, akár egy fájdalomtól gyötört gyermek.

A lapátfogúak csordája összebújt, hogy felmelegítsék egymást. Sűrű, bozontos bundájuk megvédte őket a vihar erejének nagy részétől. Kört alkottak, középen a reszkető, bégető borjakkal. Jókora aganccsal díszes fejüket leszegték a havas föld felé, a szemeiket pedig szorosán behunyták a kavargó hópelyhek miatt. A lélegzetük kavargott a pofájuk előtt, ahogy egy helyben ácsorogva túrték a megpróbáltatásokat.

A farkasok és a medvék az odúikban várták a vihar végét, az előbbieket a falkájuk kényelmében, míg az utóbbiak magányos nyugalomban. Bármilyen éhesek is voltak, semmi sem vehette rá őket arra, hogy kimerészkedjenek, amíg a metszően éles szél le nem csillapodik és a vakító hóesés el nem áll.

Kamagua falvát az óceán felől süvítő szél ostromolta, megtépázva a hatalmas tengeri lények csontjaira feszített bőrlapokat. A tuskarrok, akiknek e menedékek már megszámlálhatatlan évek óta az otthonukként szolgáltak, jól tudták, hogy a vihar elmúltával ki kell javítaniuk vagy le kell cserélniük a hálókat és a csapdákat. Bármilyen erősre is építették a szállásaikat, ez a vihar mindig szétzilálta őket. A nagyteremben gyűltek össze, amelyet mélyen a földbe vájtak. A bejárat bőrlapjait szorosán összefűzték a vihar ellen, és füstös olajlámpásokat gyújtottak.

Atuik, a falu vénje sztoikus csendben várakozott. Sok ilyen vihart látott már az elmúlt hét évben, és hosszú életet megért, amit jókora, sárga agyari és a barna bőrét borító ráncok is bizonyítottak. Ám ezek a viharok sokkal többek voltak annál, mint aminek látszottak. Nem tűntek természetesnek.

A fiatalokra pillantott, akik reszkettek, de nem a hidegtől – a tuskarrok soha! –, hanem a félelemtől.

– Álmodik – mormogta az egyikük csillogó szemekkel, a bajsza pedig felborzolódott.

– Csend legyen! – mordult rá Atuik sokkal nyersebben, mint szándékozta.

A gyermek ijedten elhallgatott, és ismét csak a hó és a szél fájdalmas sírása hallatszott.

A mély üvöltés füstként szállt a levegőben, szavak nélkül, mégis jelentéssel telve: tucatnyi hang kántálása, amelynek a dobok és a csörgők zaja, az egymásnak ütődő csontok kopogása ádáz kíséretként szolgált.

A cölöpök köre és a rájuk feszített bőrlapok megóvták a taunka falut a szél haragjának nagy részétől, a kunyhók tágas

belseje fölé magasodó, ívelt tetők pedig, erősek lévén, dacoltak a vidék nehézségeivel.

Az ősi rituálé mély hangja azonban nem nyomta el teljesen a szél üvöltését.

Kamiku, a sámán elvétett egy lépést, mire a patája esetlenül megcsúszott. Ám gyorsan összeszedte magát, és összpontosítva folytatta a táncot.

Mindez az összpontosításról szólt. Az elemeket csak így lehetett megzabolázni és engedelmességre bírni. Mert a népe csak általuk maradhatott életben ezen a zord, könyörtelen vidéken.

A bundáját izzadtság borította be és sötétítette el. Hatalmas, barna szemeit behunyta, ahogy koncentrált, míg a patái ismét megtalálták a ritmust. A farka csapkodott, rövid szarvai pedig az ég felé döftek, ahogy hátravetette a fejét.

A többiek körülötte táncoltak. A testük heve és a tűz, amely még a tetőn vágott lyukon át beszűrődő szél és hópelyhek ellenére is fényesen ragyogott, kellemes meleget tartott a kunyhóban.

Mindnyájan jól tudták, mi történik odakint. A szokásostól eltérően ezt a havat és szelet nem tudták irányítani. Nem, mivel mindez az ő műve volt! De táncolhattak, lakomát tarthattak és nevetettek, így dacolva pusztítással. Mert ők, a taunkák bármit elviseltek.

A világ kéken és fehérén dühöngött odakint, ám a Nagycsarnokban a levegő meleg és nyugodt maradt. A kandallót, amelyben akár egy ember is kihúzhatta volna magát, alaposan megrakták vaskos farönkökkel, a csendet pedig csak a tűz ropogása törte meg. A díszes kandallópárkányt fantasztikus lényeket ábrázoló faragványok borították, míg felette egy la-

pátfogú hatalmas agancsa látszott. A sárkányfejeket formáló falikarokban fáklyák lobogtak. A lángok narancssárga izzása elüldözte az árnyékokat, amelyek a sarkokba húzódtak. A hatalmas teremben több tucat ember is kényelmesen elférhetett volna, a tetejét súlyos gerendák tartották, míg a hideg kőpadlót jegesmedvék és más lények prémei tették puhábbá és melegebbé.

A terem nagy részét egy hosszú, súlyos, faragott asztal foglalta el, amely mellett akár háromtucat ember is gond nélkül elfért volna. Most azonban csak hárman ültek mellette: egy ember, egy ork és egy fiú.

Persze mindebből semmi volt valódi, amit az asztalfőn, a hatalmas, trónszerű székben ülő férfi nagyon is jól tudott. Hiszen mindezt ő álmodta.

Már nagyon-nagyon hosszú ideje álmodott. A terem, a lapátfogú trófea, a tűz, az asztal, az ork és a fiú mindössze az álma részét képezte.

A balján ülő ork már benne járt a korban, de még mindig erőteljesnek tűnt. A kandalló tüzének és a fáklyák lángjainak narancssárga fénye reszketve világította meg koponyaszerűen kifestett, erőteljes állú arcát. Sámán volt, aki hatalmas energiákat irányított, és bár csak a férfi képzelete keltette életre, még így is félelmetes látványt nyújtott.

Nem úgy, mint a fiú. Tengerzöld szemével, kedves vonásaival és szőke hajával egykor helyes lehetett, ám most korántsem tűnt annak. Ugyanis beteg volt: úgy lesoványodott, hogy a csontjai azzal fenyegették, átszúrják a bőrét. Egykor fényesen csillogó szemei beesetté, tompává váltak, és vékony hályog fedte be őket. A bőrét borító hólyagokból zöld váladék szivárgott. Nehezen lélegzett: a mellkasa remegett, ahogy zihálva levegő után kapkodott. A férfi szinte látni vél-

te, ahogy a fiú szíve, amelynek már rég meg kellett volna állnia, nehézkesen tovább lüktet.

– Még itt van velünk – szólalt meg az ork, ujjával a fiú felé bökve.

– Már nem húzza sokáig – felelte a férfi.

Mintha csak meg akarná erősíteni az elhangzottakat, a fiú köhögni kezdett. Az asztalra vér és nyálka fröccsent, majd a fiú vékony, rothadni látszó kezével megtörölte vértelen száját. Aztán mély lélegzetet vett, és elfúló hangon megszólalt.

– Még nem győzted le őt – mondta, bár úgy tűnt, a beszéd alaposan próbára teszi. – Bebizonyítom neked.

– Éppolyan ostoba vagy, mint amilyen makacs – mormogta az ork. – Az a csata már rég eldőlt.

Ahogy a beszélgetést hallgatta, a férfi kezei megszorították a szék karfáját. Az elmúlt években gyakran látta ezt a visszatérő álmot, amit most már sokkal inkább fárasztónak talált, mint szórakoztatónak.

– Kezdek belefáradni a küzdelembe. Vessünk véget ennek egyszer s mindenkorra!

Az ork oldalvást a fiúra nézett. Koponyaszerű arcfestése elrejtette a mosolyát.

A fiú ismét köhögni kezdett, de nem csüggedt el az ork tekintetétől. Lassan, büszkén kihúzta magát, majd elszakította a tekintetét az orkról, és a férfira szegezte hályogos szemét.

– Igen, ennek semmi értelme – jegyezte meg az ork. – Hamarosan itt az ébredés. Ideje lesz felkelni, és ismét elindulni ezen világ felé. – Csillogó szemekkel a férfi felé fordult. – Járd ismét az utat, amelyet választottál!

Úgy tűnt, mintha a festés leválna az ork arcáról, és úgy magasodna fölé, akár egy másik entitás. A terem is megváltozott.

A sárkányalakú falikarok, amelyek egy pillanattal korábban csak vésett fémnek tűntek, életre keltek: a fejüket rázták, a szájukban tartott fáklyák lángjai pedig fellobbantak, táncot járó, torz árnyékokat festve a falakra.

Odakint felüvöltött a szél, mire az ajtó hevesen kitárult. A három alak körül hópelyhek kezdtek örvényleni. A férfi kitérte a karjait, hagyva, hogy a fagyos szél köpenyként ölelje körül. Az ork felnevetett, míg az arca előtt lebegő koponyán örült vidámság látszott.

– Hadd mutassam meg, hogy a végzet az én oldalamon vár rád! Csak így tudhatod meg, milyen hatalommal jár, ha végzel *vele*.

Az apró, törékeny alkatú fiút a heves szélroham kilökte a székéből, és miközben reszketve, hatalmas erőfeszítéssel megpróbált visszamászni a helyére, a lélegzete apró felhőkben tört elő. Ahogy a férfira pillantott, a tekintetében remény, félelem és különös elszántság látszott.

– Még nincs minden elveszve – suttogta, a férfi pedig az ork és a koponya nevetése, és a szél süvítése ellenére is hallotta a szavait.

ELSŐ RÉSZ

A Hullámjáró fedélzetén

ELSŐ FEJEZET

Tartsd a fejét! Ez az, fiú!

A kanca, amelynek fehér szőre most szürkének tűnt az izadtságtól, nyihogva a szemeit forgatta.

Arthas Menethil, II. Terenas Menethil király egyetlen fia, Lordaeron jövődöbéli uralkodója keményen tartotta a kantárt, és megnyugtatóan suttogott.

A ló hevesen rángatta a fejét, szinte felemelve a földről a kilencéves fiút.

– Hó, Brightmane! – mondta Arthas. – Nyugalom, kislány! Minden rendben lesz. Nincs miért félned.

– Kétlem, hogy akkor is ezt mondanád, fiú, ha belőled jönne ki egy ekkora csikó! – mormogta szórakozottan Jorum Balnir, mire a fia, Jarim, aki közte és a herceg között kuporgott, hangosan felnevetett.

Arthas is kuncogni kezdett, jöllehet a Brightmane szájából előtörő meleg, ragacsos nyál a lábára csepegett.

– Még egy nyomás, kislány! – mondta Balnir, miközben lassan a ló farához lépett, ahol a fényes, lepelszerű hártába burkolózó csikó félúton járt afelé, hogy a világra jöjjön.

Arthasnak nem igazán lett volna szabad itt lennie, de amikor nem voltak tanórái, gyakran kiosont ide, hogy megcsodálja a Balnir tenyésztette lovakat, és játsszon a barátjával, Jarimmal. A két gyerek jól tudta, hogy egy lótenyésztő fia, még ha a királyi udvar rendszeresen meg is veszi az apja jószágait, nem „illő” társaság egy herceg számára, de egyikük sem törődött ezzel, ezért egyetlen felnőtt sem állt a barátságuk útjába. Arthas most is azért jött, hogy Jarimmal erődot építsenek, majd öröket és banditákat játszva hőcsatát vívjának, ám Jorum egyszer csak odakiáltott a fiúknak, hogy menjenek és legyenek tanúi a születés csodájának.

Arthas azonban most úgy vélte, a „születés csodája” meglehetősen undorító. Korábban nem tudta, hogy ilyen sok *ragccsal* jár!

Brightmane felnyerített, majd a lábait megvetve és megfeszítve ismét nyomott egyet, és a csikó nedves cuppanással a világra jött. A kanca Arthas ölébe hajtotta a fejét, és egy pillanatra behunyta a szemeit. Az oldala megemelkedett, ahogy levegő után kapkodott. A fiú elmosolyodott, és megsimogatta a ló izzadt nyakát és sűrű, durva sörényét, aztán Jarim és az apja felé pillantott, akik épp a csikóról gondoskodtak. Az évnék ebben a szakában az istállóban meglehetősen hűvös volt, ezért a csikó nyirkos, meleg testéről gyér pára szállt fel. Miközben apa és fia egy törölközővel és száraz szalmával a lepelszerű burok utolsó maradványait is letisztogatták az újszülött lóról, Arthas érezte, hogy az arca mosolyra derül.

A nyirkos, szürke csikó hosszú lábain bizonytalanul ácsorogva körbepillantott, hunyorogva a halovány lámpafényben. Aztán hatalmas, barna szemei Arthasra szegeződtek.

Gyönyörű vagy! – gondolta a fiú, és egy pillanatra elállt a lélegzete. Hirtelen ráéismélt, hogy a sokat emlegetett „születés csodája” *valóban* csodálatos dolog.

Brightmane nehézkesen feltápáskodott.

Arthas is talpra ugrott, és az istálló fából ácsolt falához préselte a hátát, így a jókora kanca anélkül fordulhatott meg, hogy összezúzta volna őt.

Az anya és az újszülött megszaglászta egymást, azután Brightmane felnyerített, és hosszú nyelvével tisztogatni kezdte a csikót.

– Hah, egy kicsit összepiszkoltad a ruhádat, fiú! – mondta Jorum.

Arthas végigpillantott magán, és összeszorult a szíve: szalma és lónyal borította. Végül vállat vont.

– Talán bele kellene ugranom egy hóbuckába, miközben visszamegyek a palotába – vetette fel mosolyogva, majd kissé komolyabban folytatta. – Ne aggódj! Kilencéves múltam. Már nem vagyok kisbaba. Oda megyek, ahova csak akarok...

A csirkék hirtelen kotkodácsolni kezdtek, és egy mennydörgő férfihang hallatszott, mire Arthas arca elkomorodott. Megfeszítette keskeny vállát, majd ösztönös, ám hiábavaló kísérletet tett arra, hogy lesöpörje magáról a szalmát, és kilépett az istállóból.

– Sir Uther! – szólalt meg a lehető leghatározottabb „jobb lesz, ha nem felejtet el, hogy herceg vagyok” hangján. – Ezek az emberek felettébb kedvesek voltak hozzám. Megkérnélek, hogy ne gázolj át a csirkéiken!

Se a táticaágyásaikon – tette hozzá gondolatban, a hótól borított földhalmokra pillantva, ahol azon gyönyörű virágok készültek arra, hogy pár hónapon belül előbújjanak, amelyekre Vara Balnir oly büszke volt. Hallotta, ahogy Jorum és Jarim a nyomában járva kijönnek az istállóból, de nem nézett hátra, ehelyett a lóháton ülő lovagra szegezve a tekintetét, aki teljes páncélzatot viselt...

– Páncél? – képedt el Arthas. – Mi történt?

– Majd útközben elmondom – felelte komoran Uther. – Elküldök valakit a lovadért, Arthas herceg. Rendíthetetlen ketőnkkel nem tud elég gyorsan haladni. – Lenyúlt, majd jókora kezével megragadta Arthas karját, és úgy emelte fel maga elé a fiút, mintha az súlytalan lenne.

Vara a vágtaözva közeledő ló zajára kisietett a házból. Az orrát liszt piszkolta be, a kezait pedig egy törölközőbe törölgette. Kék szemei elkerekedtek, és aggodalmasan a férjére nézett.

Uther udvariasan odabiccentett az asszonynak.

– Később megvitatjuk, hölgyem – mondta, páncélkesztyűs kezét a homlokához érintve, aztán megsarkantyúzta a lovát, amely a gazdájához hasonlóan páncélt viselt, és elvágatott.

A lovag karja acélrúdként fogta körül Arthas hasát. A fiúban feltámadt a félelem, ám úgy gyúrte le az érzést, ahogy Uther karját is próbálta leküzdeni.

– Tudok lovagolni – jegyezte meg, ingerültséggel próbálva leplezni a nyugtalanságát. – Mondd el, mi történt!

– Futár érkezett Délparról. Rossz híreket hozott. Pár napja több száz kisebb bárka kötött ki a partjainkon. Viharváradból érkeztek, tele menekültekkel. – Uther nem vette el a karját, Arthas pedig a hiábavaló küzdelmet feladva hátrafordította a fejét, és feszülten figyelt. Tengerzöld szemei elke-

rekedtek, ahogy a lovag komor arcára szegezte a tekintetét.

– Viharvárad elesett.

– Micsoda? Viharvárad? Hogyan? Kiknek a kezétől? Mégis mi...?

– Hamarosan megtudjuk. A túlélőket, köztük Varian herceget is, Viharvárad egykori bajnoka, Lord Anduin Lothar vezeti. Ő, Varian herceg, és a többiek pár napon belül megérkeznek a Fővárosba. Lothar figyelmeztetett minket, hogy riasztó híreket hoz. Ami nyilvánvalóan így is van, ha valami elpusztította Viharváradot. Azért küldtek, hogy megkeresselek és hazavigyelek. Jelenleg nem játszatsz a közrendű gyerekekkel.

Arthas döbbsen ismét előrszegezte tekintetét, és keményen megmarkolta Rendíthetetlen sörényét.

Viharvárad! Még sosem járt ott, de hallott róla történeteket. Nagyszerű hely volt, hatalmas kőfalakkal és gyönyörű épületekkel. Konok elszántsággal építették, hogy dacolhasson a heves viharokkal, amelyekről a nevét kapta. A gondolat, hogy Viharvárad elesett... Ki vagy mi lehetett olyan erős, hogy elfoglalhasson egy ilyen várost?

– Mennyien jönnek velük? – kérdezte, ám a hangja élesebbnek tűnt, mint azt szerette volna, mivel túl kellett harsognia a vágózó ló patáinak dobogását.

– Nem tudni, de annyi biztos, hogy nem kevesen. A hírnök azt mondta, minden túlélő jön.

De mégis mit éltek túl?

– No és Varian herceg? – Sokat hallott Varianról, ahogy ismerte az összes környező ország királyainak, királynőinek, hercegeinek és hercegnőinek nevét. Uther azonban csak Varian nevét említette, az apját, Llane királyét nem...

– Varian hercegből hamarosan király lesz. Llane király Vi-harváraddal együtt elesett.

Ezen hír tragédiája valamiért jobban megrázta Arthast, mint annak gondolata, hogy hirtelenjében több ezer ember vált hontalanná. A saját családja tagjai – a nővére, Calia, az anyja, Lianne királyné, Terenas király és persze ő maga – nagyon közel álltak egymáshoz. Látta, hogyan viselkednek egyes uralkodók a családtagjaikkal, és tudta, hogy az ő családja ebből a szempontból kivételesnek számít. A gondolat, hogy egyszerre veszítse el az otthonát, az addigi életmódját és az apját...

– Szegény Varian – mondta, és a szemei megteltek a részvét könnyeivel.

– Igen – lapogatta meg Uther esetlenül a fiú vállát. – Sötét napok ezek a számára.

Arthas megborzongott, de nem a téli nap hidegétől. A csodás délután, a kéklő égbolttal és a hóborította, dimbes-dombos tájjal, hirtelen az ő számára is sötétnek tűnt.

Pár nappal később Arthas a kastély mellvédjénél időzött Falric, az egyik őr társaságában, átnyújtva neki egy bögre forró teát. Nem számított szokatlannak, hogy Arthas ugyanúgy felkereste a kastély konyhalányainak, inasainak, kovácsainak és a királyi udvar többi szolgájának társaságát, mint a Balnir-családét. Terenas mindig sóhajtozott emiatt, Arthas azonban tudta, hogy még senkit sem büntettek meg, amiért beszélgetett vele, és néha azon tűnődött, hogy az apja talán titokban helyesli, amit tesz.

Falric hálásan mosolygott, és őszinte tisztelettel, mélyen meghajolt, majd levette a páncélkesztyűit, hogy a bögre felmelegíthesse átfagyott kezeit. Bár az ég fakó szürkének tűnt,

és láthatóan ismét havazás készült, az idő még tiszta volt. Arthas a falra könyökölve összefont kezeire támasztotta az állát, és Tirisfal hullámzó, fehér dombjaira pillantva az Ezüst-fenyő-erdőn át Délpárt felé vezető utat nézte, amerről Anduin Lothar, a mágus Khadgar, és Varian herceg érkezését várták.

– Van már valami jelük?

– Nincs, felség – felelte Falric, belekortyolva a forró teába.
– Ma éppúgy megérkezhetnek, mint holnap vagy holnapután. De ha azt reméled, hogy megláthatod őket, uram, akkor maradj csak még egy kis ideig!

– Jobb lenne, mint tanulni! – mosolygott rá Arthas, vidáman csillogó szemekkel.

– Nos, uram, te ezt bizonyára jobban tudod, mint én – mondta diplomatikusan Falric, láthatóan keményen küzdve a késztetéssel, hogy viszonozza a mosolyt.

Miközben az őr felhörpintette a teát, Arthas felsóhajtott, és ismét az út felé pillantott, ahogy azt eddig már több tucat-szor tette. Ami eleinte izgalmasnak tűnt, mostanra elég unalmasná vált. Vissza akart menni Balnirékhoz, mivel meg akarta nézni, hogy van a csikó, és azon kezdett gondolkodni, vajon mennyire lenne nehéz elosonni pár órára úgy, hogy senki se hiányolja. Falricnak igaza volt: még napokig eltarthatott, hogy Lothar és Varian megérkezzen...

Arthas pislogni kezdett, majd lassan felemelte az állát a kezeiről, a szemei pedig résnyire szűkültek.

– Jönnék! – kiáltotta, előreszegve az ujját.

Falric a bögréről megfélekedezve azonnal a fiú mellett termett.

– Éles szemeid vannak, Arthas herceg! – biccentett, majd elkiáltotta magát. – Marwyn!

A közelben ácsorgó katona vigyázzba vágta magát.

– Menj, és tudasd a királlyal, hogy Lothar és Varian egy órán belül megérkeznek!

– Igenis, százados! – tisztelgett a fiatalember.

– Majd én! – mondta Arthas, és már indult is. – Majd én!

Marwyn tétovázva a felettesére nézett, Arthas azonban el-tökélte, hogy megelőzi, és rohanvást elindult lefelé a lépcsőn, ám megcsúszott a jégen, ezért az utolsó fokokat át kellett ug-rania. Aztán végigfutott az udvaron, a trónterem közelében viszont csúszkálva megállt, amint hirtelen eszébe ötlött, hogy vissza kellene fognia magát. Terenas ma találkozott a köznép képviselőivel, hogy meghallgassa az aggodalmaikat, és meg-próbálja segíteni nekik.

Hátralökte vörös rúnákkal díszített köpenye csuklyáját, és mély lélegzetet vett, hagyva, hogy a levegő halvány páráként gomolyogjon elő az ajkai közül, majd a két ór közelébe érve biccentett nekik, mire ők feszesen tisztelegtek, és kinyitot-ták előtte az ajtószárnyakat.

A trónteremben jóval melegebb volt, mint odakint az ud-varon, még annak ellenére is, hogy a magas, boltíves meny-nyezetű helyiséget csupa kő és márvány alkotta. A kupola nyolcszögletű tetőablaka még az ilyen felhős napokon is ren-geteg természetes fényt engedett be, míg a falikarokban lo-bogó fáklyák egyaránt kölcsönöztek meleget és narancssárga izzást a teremnek. A padlón körök bonyolult mintázata fogta körül Lordaeron pecsétjét, amelyet most eltakart az össze-gyűlt küldöttek tömege, akik tiszteletteljesen várták, hogy rájuk kerüljön a meghallgatás sora.

Egy lépcsőzetes emelvényen, a drágakövekkel kirakott tró-nuson II. Terenas király ült. Szőke haja még csak a halánté-kánál kezdett őszülni, az arcán húzódó barázdák többségét

pedig inkább a mosolygás okozta, mint a komor szemöldök-ráncolás, amely az emberek lelkén éppúgy nyomokat hagyott, mint a külsejükön. A kék és a bíbor árnyalataiban játszó, remekül szabott köpenyének arany hímzése csillogott a fállyák fényében, akárcsak a koronája.

A király kissé előrehajolt, és zöldeskék szemeit az előtte álló alacsonyabb rangú nemesre szegezte, akinek a nevét Arthas nem tudta felidézni. A figyelmét teljesen lekötötte a férfi mondandója.

Jól tudva, kinek a jöttét készül bejelenteni, Arthas egy pillanatig csak állt és az apját nézte. Varianhoz hasonlóan ő is királyi herceg volt. Ám Varian elveszítette az apját, Arthasnak pedig összeszorult a torka a gondolattól, hogy az üres trónt kelljen látnia, miközben az ősi koronázási éneket zengetik neki.

A Fény adja, hogy az a nap még nagyon sokáig ne jöjjön el!

Terenas – talán megérezve a fia tekintetét – az ajtó felé pillantott. A szemei körül egy pillanatra mosoly ráncai látszóttak, aztán ismét a kérelmező felé fordította a figyelmét.

Arthas megköszöri a torkát, és előrelépett.

– Elnézést a zavarásért, atyám, de jönnek. Én magam is látam őket. Egy órán belül megérkeznek.

Terenas kissé elkomorodott. Tudta, kik azok az „ők”.

– Köszönöm, fiam – biccentett.

Az összegyűltek egymásra néztek. A többségük szintén tudta, kik „ők”, és indulni készültek, mintha az audiencia máris véget ért volna. A király azonban felemelte a kezét.

– Ne! Az idő tiszta, az út pedig járható. Majd ideérnek, amikor itt lesz az ideje, egy perccel sem korábban. Addig is folytassuk! Attól tartok, ha megérkeznek, jó ideig el kell majd

halasztanunk az ilyen audienciákat – mosolyodott el szomorúan. – Addig is próbáljunk meg minél több ügyet lezárni!

Arthas büszkeséggel telve nézte az apját. Ezért szerette annyira a nép Terenast... és ezért hunyt szemet a király afellett, hogy a fia az egyszerű közemberek között „kalandozik”. Terenas törődött az emberekkel, akik felett uralkodott, és ezt a fiába is belecsepegtette.

– Kilovagoljak eléjük, atyám?

Terenas fürkésző pillantást vetett a fiára, majd megrázta a fejét.

– Ne! Azt hiszem, a legjobb lenne, ha inkább nem vennél részt ezen a találkozón.

Arthas úgy érezte, mintha megütötték volna.

Ne vegyen részt a találkozón? Hiszen már kilencéves volt! Valami nagyon komoly dolog történt az egyik fontos szövetségeseükkel, és emiatt egy nála alig idősebb fiú elvesztette az apját. Hirtelen fellobbant benne a harag. Miért óvja őt mindentől az apja? Miért nem vehet részt az ilyen fontos találkozókön?

Elfojtotta a visszavágást, amely azonnal elhagyta volna a száját, ha kettesben lett volna az apjával. Ám itt, ennyi ember előtt nem szállhatott vitába a királlyal. Még akkor sem, ha igaza volt a kérdésben. Mély lélegzetet vett, majd meghajolt, és távozott.

Egy órával később Arthas már a trónteremre néző erkélyek egyikén rejtőzött. Magában mosolygott, amiért még mindig elég kicsi volt ahhoz, hogy elbújjon a padok alatt, arra az esetre, ha valaki netán benézne, hogy gyorsan körbepillantson. Egy kicsit azonban nyugtalankodott is, mivel úgy tűnt, egykét év múlva már képtelen lesz ezt megtenni.

De egy-két év múlva az apám biztosan meg fogja érteni, hogy részt szabad vennem az ilyen eseményeken, és akkor nem kell majd elrejtőznöm. – Kedvére valónak találta a gondolatot.

Összegöngyölte a köpenyét, hogy párnaként használja, miközben várakozik. A teremben meleg volt a parázstartóktól, a fáklyáktól és az összezsúfolódott tömegetől. Ez, és a közügyekről folyó viták duruzsolása olyan csillapítóan hatottak rá, hogy kis híján elaludt.

– Felség!

Arthas azonnal magához tért az erőteljes, zengő hang halatán.

– Anduin Lothar vagyok, Viharvárad lovagja.

Megérkeztek! Lord Anduin Lothar, Viharvárad egykori bajnoka... Arthas a pad alól előbújva óvatosan felállt, majd ügyelve arra, hogy rejtve maradjon, kikukucskált a balkon kék függönye mögül.

Végigmérte Lothart, aki minden ízében igazi harcosnak tűnt: magas, erőteljes alkatú volt, és olyan könnyedséggel viselte a súlyos páncélt, ami azt jelezte, hogy nagyon is hozzá van szokva a súlyához. Bár sűrű, rövid szakállat és bajuszt viselt, a feje szinte teljesen kopasz volt, míg a megmaradt haját lófárokba kötötte.

Az oldalán egy ibolyaszínű köpenybe öltözött, idős férfi állt.

Arthas tekintete a fiúra szegeződött, aki nem lehetett más, csak Varian Wrynn herceg. Magas, szikár alkattal bírt, széles válla azonban azt sugallta, egy nap majd igencsak erőteljessé válik. Sápadtak és kimerültnek tűnt. Arthas arca megrezzent az ifjonc láttán, aki csak pár évvel lehetett idősebb nála. Elveszettnek, magányosnak és rémültnek látszott, ám amint szóltak hozzá, összeszedte magát, és udvariasan válaszolt. Te-

renas jól tudta, miként érheti el, hogy valaki kényelmesebben érezze magát, ezért néhány udvaronc és őr kivételével mindenkit elküldött, majd a trónszékről felkelve üdvözölte a vendégeit. Aztán úgy döntött, nem ül vissza a díszes trónusra, ahol a jogos helye lett volna, és inkább letelepedett az emelvény legfelső fokára.

– Kérlek, üljetek le! – mondta, atyai gesztussal odaintve maga mellé Variant.

Arthas elmosolyodott. Rejtőzködve, éberén figyelte a beszélgetést, amely szinte fantazmagóriának tűnt a számára. Ám Viharvárad hatalmas harcosának alakja és a csodás királyság jövődöbéli uralkodójának sápadt arca láttán baljós előérzettel rá kellett jönnie, hogy mindezt távolról sem a képzelet szülte. Amit hallott, ijesztő és halálosan valóságos volt.

A vendégek „orkok” néven emlegetett lényekről beszéltek, amelyek valahogy megfertőzték Azerotht. Ezek a hatalmas, zöld bőrű, agyarakkal teli szájú, vérszomjas teremtmények olyan „hordát” alkottak, amely látszólag megállíthatatlanul özönlött előre.

– Elegen vannak ahhoz, hogy parttól partig elárasszák az országot – mondta nyíltan Lothar.

Ezek a szörnyetegek támadták meg Viharváradot, hontalanná téve vagy megölve – ahogy arra Arthasnak rá kellett jönnie – az ország lakóit.

A beszélgetés hevesebbé vált, amikor néhány udvaronc láthatóan nem hitt Lotharnak, aki egyre ingerültebb lett, Terenas azonban lecsillapította a kedélyeket, és lezárta a gyűlést.

– Értesítem a környező országok uralkodóit – mondta. – Ez az ügy mindnyájunkat érint. Hadd ajánljam fel neked a ven-